

Nadaljevanje s 14. str.

za poskusno servisno nego, šele po prvih izkušnjah pa bomo videli, kaj se da s časom trajneje urediti. Izdelani imamo že program za to obliko pomoči našim ostarelim občanom. Strežnice, predvsem bomo skušali pridobiti nekatere naše dolgoletne in prizadevne aktivistke, nameravamo za servisno nego na domovih najprej usposobiti na posebnih tečajih, za svoje delo pa bodo dobile tudi primerno plačilo z razliko od sosedске pomoči, ki je socialna in zanjo naše sodelavke ne dobivajo honorarjev. Zaenkrat se še ne navdušujemo za poklicno strežniško službo, vsaj za začetek bo pol poklicna, saj bodo naše strežnice dobile za svoje delo samo mesečni honorar. Strokovno pomoč bomo verjetno dobili od srednje šole za medicinske sestre, precej pa pričakujemo tudi od zdravstvenega doma Ljubljana — enota Center, ki že zdaj nudi brezplačno strežniško nego ostarelim občanom na svojem območju. Če se povrneva k sosedski pomoči, bi želela ob koncu povedati še nekaj. Bistvo te pomoči, vsaj za nas, ki delamo v RK, ni v tem, da pomagajo starostnikom samo naše aktivistke, ampak bi jih morali prav v Centru, kjer je vedno več novih stanovanj, nuditi pomoč tudi njihovim sostanovalci, ljudje, ki velikokrat pozabljajo, da živijo med njimi tudi ostareli in osamljeni občani. Največ pričakujemo od hišnih svetov, ki bi morali po našem mnenju poskrbeti za sosedsko pomoč starostnikom in bolj prislusniti njihovim skromnim, a vendar zanje toliko pomembnim željam in potrebam. Posebno pomembno vlogo v organizirani sosedski pomoči bi morale postopoma dobiti tudi naše šole, podobno kot za ostale izvenšolske dejavnosti bi morali mentorji učence pripravljati

tudi za pomoč starostnikom. Doslej sta se sosedске pomoči lotili le šoli Tone Čufar in Ledina. Otroci prinašajo vsak dan ostarelim kosila in z njimi na tak način navezujejo stike in nova znanstva. Sicer pa učence osnovnih šol iz Centra še težko vključujemo, raje bi rekla navdušujemo za organizirano sosedsko pomoč starostnikom. Upamo, da bomo uspeli z našo akcijo tudi na šolah. Saj vsega ne zmoremo čez noč...» I. V.

Črna senca Stare Ljubljane

V zadnjem času smo veliko slišali o prepotrebni sanaciji stanovanjskega fonda v Stari Ljubljani.

IS občinske skupščine Ljubljana Center je na zadnji seji obljubil o imenovanju posebne komisije z nalogo, da pripravi informacijo in predlog za rešitev tako perečega problema v občini. Sestal se je na izredno sejo tudi Svet KS Stara Ljubljana, ki je podrobno preučil vpajoči stanovanjski problem in v tej zvezi sprejel več sklepov, ki bi jih bilo treba hitro rešiti. Svet KS Stara Ljubljana je dal predlog IS občine Ljubljana Center, da leta takoj sprejme sklep, da se izločijo iz stanovanjskega fonda vse stanovanjske enote VI. in VII. kategorije in da nihče ne more več zakonito ali nezakonito razpolagati s temi stanovanji.

Tako prepoved morajo takoj dobiti upravne službe občine Ljubljana Center, Center za socialno delo in SPD.

V stanovanje višjih kategorij od I. do V. naj bi v bodoče pri dodelitvi imela soodločanje tudi KS izključno za prosilce z območja KS in za potrebe revitalizacije Stare Ljubljane.

Kdo bo prekinil črne vselitve v Stari Ljubljani

Na območju KS je bilo kar 51 nezakonitih vselitv v zadnjih letih. Teh je prav gotovo še več, da ljudje stanujejo v stanovanjih brez zakonitih odločb in da občinski pravni organ sploh ni izvedel zanje. Naj navedemo samo nekaj nezakonitih — črnih vselitv v zadnjem času.

V Križevniško ulico 3 se je pred leti vselil brez odločbe Kolenović Ismet, na Novem trgu 5 Cvetković Peter, na Gornjem trgu 9 je bivši najemnik Kosmina Jože prodal svojo stanovanjsko pravico za precejšnjo vsoto denarja stranki Ločaj Janezu, ta pa je celo oddal eno sobo v podnajem za znesek, da z njo lahko plača celotno najemnino in mu še nekaj ostane. V Gradišcu 11 stanuje na črno Cencelj Venčeslav, na številki 13 pa Amiti Džemal. Na Levstikovem trgu 7 že dve leti stanuje Kogovšek Janez, ki je vdrl v dvojnopolno stanovanje po smrti Žerjav Marije. Ker je pa ostalo prejšnje njegovo in taščno stanovanje v isti hiši prazno je v to stanovanje junija letos vdrl Kečan Slobodan z ženo in dvema otrokoma. Biatnik Leopold je pred leti kupil stanovanjsko pravico v Vodni stezi 1, letos meseca maja pa je to občinsko pravico prodal Ponedelek Karlu za 15.000 dinarjev. Na Bregu številka 2 nezakonito stanuje Spaljevič Zarko, ki je vdrl v stanovanje po odselitvi Potočnik Jožeta. Zorko Ivan je nezakonito zasedel junija 1973 družinsko stanovanje v Gradišcu 17. V mesecu aprilu letošnjega leta je vdrl v sobo na Mestnem trgu 11 Stipič Danica. Koščak Franc je spomladi letos prehitel Tršan Fani in

vdrl v njeno stanovanje na Rimski cesti 5-a. Marjanović Živka je s svojo družino vdrla v zasilno sobo na Mestnem trgu 11.

Se in še bi lahko navajali nezakonite — črne vselitve, ki se vrše po Stari Ljubljani.

Krajevna skupnost je v tem pogledu nemočna, občina in drugi organi pa izvajajo le pa-

pirnato vojsko. Sprašujemo se kdo in kdaj bo napravil konec črnim — nezakonitim vselitvam v Stari Ljubljani.

Kdaj bodo dobili po zakoniti poti stanovanja občani, ki potrpežljivo čakajo nanje na prednostni listi pričakovalcev stanovanj?

JAKA ROZMAN

Iz delovnih organizacij

Povezovanje v turizmu in gostinstvu

Turistično in gostinsko podjetje KOMPAS že izpolnjuje določila nove ustave SFRJ, kar se tiče povezovanja s kolektivi drugih turističnih agencij, gostinstva in hotelirstva. Povezali so se že s turistično agencijo Alpe-Adria, z Avtoprometom iz Nove Gorice in s centrom za mladinski turizem Mladim turistom iz Ljubljane ter z mladinsko turistično poslovalnico iz Novega mesta.

Gradis za Kozjansko

17 Gradisovih TOZD, raztresenih po Ljubljani in raznih krajih Slovenije, je prispevalo za Kozjansko skupaj 438.790,71 dinarjev.

Gradisovi učenci že sedmič v ČSSR

V organizaciji centra za izobraževanje je bila že sedmo leto izvršena izmenjava najboljših učencev Gradisa in češkega gradbenega podjetja Bytoslav iz Ostrave. Medtem ko so češki učenci domovali v Gradisovem domu v Ankaranu, so bili Gradisovci gostje njihovega doma v Malenovicah v

Beskidih, 40 km od Ostrave oddaljenem rekreacijskem centru. Gradisovi učenci so si poleg Prage ogledali še nekaj drugih mest in izvedli s češkimi kolegi nekaj športnih tekmovalj.

Finžgarjeva soba v Sori

V domu občanov v Sori so odprli Finžgarjevo sobo. S tem se je uresničila dolgoletna želja vaščanov tega kraja za oddolžitev pisatelju Franu Saleškemu Finžgarju za njegovo pldno delo v njihovi vasi. Soba je skrbno in okusno urejena in opremljena s podobami iz pisateljevega življenja. Seveda ne manjkata pristna veriga in divji petelin, ki ju je pisatelj opisoval v svojih povestih.

Pet državnih prvakinj v športni gimnastiki

Partizan Sp. Šiška ima pet državnih prvakinj v športni gimnastiki v kategoriji mlajših in starejših pionirk. K temu so pripomogli številno zaledje najmlajših, razvoj športne gimnastike na osnovnih šolah, predvsem pa odlični trenerji s profesorjem Tonijem Boljkovičem.

Raport preprostega občana

Gospod avtomehanik

Eh, ljudje, večjega nesrečnika od mene ni. Črna mačka mi je prekrizala vse poti. Sreča mi je obrnila hrbet. Celo na državne praznike nimam več sreče. Kaj se smejite? Bodite vsaj solidarni, če mi niste pripravljene pomagati. Tudi solidarnost je pomoč, pravite. Pogledj jih! Res veliko veste. Toda kako bi bili zadovoljni s to smešno solidarnostjo, če bi se vam zgodilo to, kar se je meni zgodilo nedavno na potovanju? Vprašam vas, kaj bi vi naredili, dragi Dogovori, če bi vam motor v avtomobilu eksplodiral? Da, da, eksplodiral. Počilo je na vse strani, toda nič se ni slišalo. Avto se je ustavil, kot bi bil vkopan. Mrlič. Nič več. In odšel je s ceste. Kdo, sprašujete. Tisti mrlič vendar. In jaz? Jaz nisem nikdar in nikamor odhajal s ceste. Pod cesto je nevarno. Nad cesto je neumno. Najboljše je iti po cesti, in to po levi strani, če gledamo v smeri našega gibanja. Pravite, kako sem pameten. Kaj mislite, da ste vi najpametnejši, da imate vi monopol nad pametjo? Ne bodite domišljavi kot tisti avtomehanik. Kateri? Tisti moj vendar. Kako mu je ime? Rudi. Morebiti Peter. Vseeno. Tudi on se je delal pametnega. »Bodite brez skrbi. Samo meni ga zaupajte. Preskusil bom njegovo dušo.« »Čigavo vendar?« »Tistega mojega rajnega mrliča.« »vam pravim). Poznam njegove bolezni. Ozdravil jih bom vse po vrsti in ta vaš Pegaz (to je

moj fičko, rajni fičko) bo drvel po cestah kot ponorel... Najprej bom pogledal v menjalnik. Ja, ja, pogledjte, gospod Vene, kako je vse zmloto, kako zanič so ležaji. Ja, ja, to je treba takoj zamenjati... Toda, gospod Vene, to bo stalo med brati okoli pol starega milijona. V državnem sektorju, z računom, bi stalo vsaj dvakrat toliko. Takole, jaz in moj družabnik izdelujeva vse dele za te menjalnike in dajeva garancijo za 60 tisoč kilometrov. Oh, prav, prav. Torej, Pegaza bomo »operirali«. Srijnjate se, ali ne?« In kaj naj drugega kot da se strinjam. Vidim, da je ubožec hudo zbolel. Rečem si: »Dobro, fičko, to se dogaja tudi boljšim od tebe. Vnetja so pogosta. Pa tudi star si že. Veš, starejšim se sklepi hitro vnamejo. Toda ta Rudi je odličan fant. Vse ti bo zamenjal in spet mi boš pel.« In tako sem pustil svojega fička pri mojem odličnem fantu Rudiju. Tam je ostal kakšnih deset dni, dokler ga odlični fant Rudi ni do konca spravil v red. Takrat sem spet prišel. »Dober dan, prijatelj,« rečem. »Komu pravite,« vprašate. »Fičko vendar,« povem. »Mislili smo, da Rudiju.« »Ah, pustite to. To postaja zgodovina.« »Rudi?« »Kje pa. Fičko.« »Avtomobil!« »Ne, moj rajni fičko.« »A tako!« Vidim, da te je tale (pokažem na mojstra) uredil. Novi ležaji, nov karter, novo, novo, veliko novega. Da bi šla, praviš. Pa pojdiva.« Tako sva odšla, ve-

sela, ker sva zdrava in zadovoljna.

Tako sva prišla najprej domov, da so se razveselili vsi domači, najbolj pa gospodinja, moja soproga Fani. Ko sva se prikazala na dvorišču, je prišla Fani in namesto dobrodošlice rekla: »Poslušaj, ti bedak,« je izustila, kot da bi ogenj izkašljala. »Meni praviš?« sem vprašal, da bi se vedelo, kdo je bedak. »Kaj se pa ti vedno oglašiš? Če bi bil ti bedak, take budalosti ne bi nikdar naredil,« reče ostro. »Kdo je potem bedak?« sem zopet vprašal, da bi se branil. »Fičko,« je naravnost povedala. »Kako more biti avto neumen,« sem zopet vprašal. »Čisto preprosto,« je odgovorila. »Veš, zakaj se ne bom več vozila v njem? Ne zaupam mu. Zame je to rajni fičko,« je rekla in odšla. »Srečno pot,« sem pomislil in sedel v fička. »Zdaj se bova malo sama vozila.« Vžgal sem motor in hajdi na morje, kar tako brez cilja. Podila sva se kot orla na modrem nebu. Prehitevala sva vse do Vrhnike. Na avtocesti tekma. Toda nihče ni bil boljši od naju, od Postojne do Koprja sva bila prva. Tako, fičko, sem mu dejal. Naj vedo, čigav si. Vseskozi sva bila prva. Do morja sva prišla v rekordnem času: v poldrugi uri. Potrepljal sem ga, kot da bi bil moj sin. Šel sem na pivo in potem znova hajdi domov. Drvela sva kot ponorela. Vse do... do tistega klanca od Divače proti Senožečam. Tam pa, kot zakleto, nikamor. Ustavila sva se, kot da mu je počilo srce. Veter je začel pihati. Zavore, škipe. Pik-pik in ročna zavora je popustila. Spustila se je, kot bi jo osmodila slana. Veter je zatarnal. Fičko pa v polkrog in hajdi na cesto. Jaz iz njega, pa hajdi v — grmovje, polno trnov kot čebelnjak čebel. Najprej sem pomislil, da sem se srečal z bogom

oziroma s smrtjo (boga in smrt vedno enačim), potem pa se mi je zazdelo, da se je tudi fičko srečal z njim. To je trajalo nekaj sekund. Vstal sem, zdrav in čil. Ja, ja, malo opraskan sem bil in fičkova vrata so me na vetru zdelovala po levem ramenu in levi nogi. Pogledal sem fička: mrtev. Slava mu! Ozrl sem se dol po cesti: kolone. Brezbrizne in hladnokrvne. Dvignil sem prste, da bi se kdo ustavil. Vsi so drveli. Nihče se ni ustavil. Veter je pihal. Lilo je kot iz škafa. Grmelo in bliskalo se je. Vesoljni potop, sem pomislil. Kaj se pa bojiš, sem si dejal. Nisi pobožen. Dobri ljudje ne potujejo v takšnem vremenu... Spomnil sem se Fani. Mrlič, je rekla. In tudi je. Poklcal sem milico. Naredili so zapisnik. »Ste zavarovani?« »Kako da ne!« sem odgovoril. »Novo za staro, kot pravijo reklame na televiziji, minus 4.000 din odbitka.« »Prav,« so rekli. »Zdaj bo prišlo dvigalo za avto. Dvignili ga bodo in vi se boste vsedli in se odpeljali. Škoda je okoli 7.000 din.« Vse to so napravili in jaz ključ v fička, reagiral pa je kot — mrlič.

Drugi dan sem šel na zavarovalnico. Prijavil sem škodo, opisal sem vse do podrobnosti. Primer sem celo narisal. Prava pravcata mojstrovina. Njihov likvidator je pogledal: »Čez deset dni,« je dejal, »bo vse gotovo. Se se boste vozili...« Prišel je tudi ta deseti dan. Prišel je tudi likvidator in dejal: »Žal mi je, toda motor vam je eksplodiral. Takšne škode jamstvo ne zajema.« Lej ga hudiča, sem pomislil. Eksplodiral? Jaz pa živ. »Kako, eksplodiral,« sem znova vprašal. »Eksplodiral.« »Kaj to pomeni zame?« »To pomeni, da vam za vašo škodo ne bomo povrnili niti dinarja.« »Pa kaj naj naredim s fičkom?« »To nam nič mar,« je dejal likvida-

torski likvidator. »In stroški dvigala za prevoz,« sem vprašal. »Kdo jih bo plačal?« Likvidator se je zasmel in dejal: »Avto ni v nevoznem stanju zaradi potovanja pod cesto. Zato jih ne bomo plačali.« »Kdaj mi boste vrnili neizkoriščene premije?« Likvidator se je spet zasmel. Dejal je: »Avto ni do kraja uničen. Riziko obstaja.« »Kdo bo avto kupil?« »To je vaša stvar. Tako sem nasrkal. Milijon starih sem vrgel skozi okno, kot prvi Fani.

Drugega dne sem odšel k avtomehaniku. Povedal sem mu vse po vrsti, kako je bilo. On pa mi je, namesto da bi mi vsaj človeško rekel: »Hudo mi je. Ne morem vam pomagati,« dejal: »Kaj to meni pravite, poiščite pravega krivca. Midva se sploh ne poznavata. Tovariši, ali vidite (in se obrne k svojim strankam), kaj vse se lahko zgodi poštenemu človeku. Jaz ga sploh ne poznam.« »Tako, ne poznate me! Kaj pa garancija, pa 60.000 kilometrov, pa novi ventili, nov karter, pa obljuba, da mi boste dali račun...« sem vpil, kolikor mi je grlo dalo. On pa hladnokrvno: »Kje imate račun? Nimate ga? Zbogom!«

In šel sem, kajpada. Pomislil sem: joj, kako si naiven, Vene! In tudi sem. Toda to je vseeno katastrofa. Če bi ta katastrofa doletela moje rojstvo vas, bi vsi iz okoliških vasi organizirali pomoč. To bi bila solidarnost. Če bi se to primerilo našemu... bi vsi Dogovori pisali o tem. O tem mojem pripetljaju pa niti vrane ne bodo krakale. Vidite, to je pravica, dragi Dogovori. Toda prav pred kratkim sem prebiral ustavo, kjer piše: »Nihče nima pravice odtujiti dela delovnemu človeku.« Kaj pravite na to?

Mnogo pozdravov od hišnika VENA HORVATA